

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN

A TÖRTÉNELEM FOLYOSÓIN

*...Jó, legyetek bol-
dogok örökre. Egyszer még megbánjátok,
hogymeg engem elhagytatok.*
(Lászlóffy Aladár: Korabeli)

A költőből is az Isten üzen,
sugallja kívánságait, éteri üzenetben küldi szerte,
a vers évszakait teremti meg,
s helyezi el benne azt,
akitől a szavak megváltását várja,

a legnagyobb dolgok pedig azok,
melyek a semmiből a valamit
kivárták,

a kéz, a ceruza, az árnyék íratják velem e sorokat
hárman üzenünk neked a longobárd időből,
Umbria most épp napsütötte dombjai alól,
Paulus diakónus izzadt homlokát törli meg kézfejjével,
kérdőn tekint körbe, netán kimaradt-e említésre méltó
esemény a feljegyzéseiből,
melyet ma számon kérhetünk tőle,
te
és
én

az elsüllyedt szavak helyett már élnek
az új szavak

rohannak is át a történelem folyosóin,
új parlamentet hívnak össze,
az emberiségnek ismét bizonyítania kell,
(ha nem bizonyított elégszer)
megállítja a megállíthatatlant,
s türelmetlen, válságos igyekezetében,
a tízparancsolatot újra kiszégezi az égre.

(Vedd el az álmom, hogy veled aludhassak.
A közönyt, az iróniát, a lelkesedést, ígérem,
kizárjuk, csak Botticellire és Galileire emlékezünk.)
A biciklista hajt gyanútlanul,

mint már annyiszor,
tengelyig merül a reményben,
(s azon töpreng: újraszervezi a forradalmat,
és azt is, amit minduntalan
alakítani, reformálni, sürgetni,
láttatni kell!)
Én vagyok ez a biciklista,
vígán tekerek a nyárban,
miközben azt gondolom,
milyen jó lenne,
ha itt lennél velem,
nekifeszülve a szélnek,
ketten tekernénk a bicajok pedálját,
felfelé a hegyre,
szembe a végtelennel.

Sigmond Istvánnal

